

I LÁ•SKA MÁ• SVÁ%oo DNY ...

PÁjtek, 04 Á•erven 2021

Dneska jsem zaÁ¾ila nÁ›co krÁj›snÁ½ho. NaskoÁ•ila jsem u MasaryÁ•ky do patnÁjctky a posadila se vedle skleslÁ©ho muÁ¾Á. Byl Á•plnÁ› do sebe zhroucenÁ½. BledÁ½. SmutnÁ½. RespirÁjtorem pÁ™idujenÁ½. SedÁ›l a kdyÁ¾ jsem si pÁ™isedla, zveoÁ•i, ale pak se zase vrÁjtil do svÁ© pozice zboÁ™enÁ©ho hradu z pÁ-sku. VpÁ-jel se do sedadla. SvÁ›t ho netÁ›jil.

ProtÁ©kal mezi sedaÁ•kami
a tÁ›hl se za tramvajÁ- jako zÁjvoj smutnÁ© nevÁ›sty.

Na
MalostranskÁ½ se ale stal zÁjzrak.

Z
tramvaje vystoupila sleÁ•na, kterou asi pÁj›n znal. A moÁ¾nÁj jeÁ›tÁ› vÁ-c, neÁ¾ znal.

Jakmile
ji spatÁ™il, celÁ© jeho tÁ›lo se napÁ™Á-milo a kdyÁ¾ sleÁ•na prochÁjzela kolem okna,
snaÁ¾il se, aby si ho vÁj›mla.

TiÁ›je a
nesmÁ›le.

Jen
poloÁ¾il dlanÁ› na sklo, jako kdyby mÁj›val a oÁ•ima chtÁ›l pÁ™itÁ›hnout jejÁ- pohled.

SleÁ•na
si ho nevÁj›mla a vzdalovala se od tramvaje. DveÁ™e se zavÁ™ely a rozjeli jsme se.

PÁj›n ze
sleÁ•ny nespouÁj›tÁ›l pohled celou dobu, co tramvaj stÁjla na Á•ervenÁ©.

V
poslednÁ-m moÁ¾nÁ©m okamÁ¾iku, jako gesto, kterÁ© se bezzvuÁ•nÁ› a pÁ™itím tak hlasitÁ›
vzneslo do prostoru, vykrouÁ¾il ve vzduchu dvÁ›ma ukazovÁjky kolem vzdalujÁ-cÁ- se
sleÁ•ny srdce, do kterÁ©ho vloÁ¾il vÁj›chnu nÁ›hu a nadÁ›ji svÁ›ta.

Tramvaj
zahnula, sleÁ•na zmizela.

PÁj›n se
zas otoÁ•il mÁ½m smÁ›rem.

Ale u¾
to nebyl ten sam½ unaven½, smutn½ p½in. OÄi mu zÄiÄ™ily. Jako kdyby se mu kdesi v
t½le za¾ehl motor.

Motor
tak siln½, Ä¾e by dokÄizal raketu vynÄst a¾ ke hv½zdÄjm.

LÄjska.

Kdybych
nesed½la, asi bych Äjla do kolen. Mysl½m, Ä¾e jsem nikdy nevid½la krÄjsnÄjÄ½-,
v½jimeÄnÄjÄ½- gesto lÄjsky.

TÄ-mto
bych cht½la vzkÄizat sleÄnÄ s copem a mal½m Äern½m batÄ¾kem, kterÄj dnes na stanici
MalostranskÄj ve 12:56 vystupovala z o dv½ minuty zpoÄdÄnÄ tramvaje ÄÄ-slo
patnÄct, Ä¾e ji ten p½in miluje a Ä¾e, podle m½ho skromn½ho odhadu, je to ten
pravej.

Tak¾e
jestli vÄ-te, kdo to je, hned mu zavolejte a nejpozd½ji v pondÄlÄ- se vemte na
nejbliÄÄ½- radnici.

Se
slzou zamÄnutou, vaÄje pozorovatelka Ä¾ivota, se Äjpetkou zÄjvisti a pÄ™evelikou
radostÄ-.

LÄjska
neumÄ™ela.

To, Ä¾e
ji zrovna sami nemÄjme neznamenÄj, Ä¾e ji nemÄ¾eme vid½t. Je vÄjude kolem nÄjs.

Jen
srdce a oÄi je tÄ™eba mÄ-t otevÄ™enÄ©.

TÄ-mto bych cht½la vzkÄizat sleÄnÄ s copem
a mal½m Äern½m batÄ¾kem, kterÄj dnes na stanici MalostranskÄj ve 12:56
vystupovala z o dv½ minuty zpoÄdÄnÄ tramvaje ÄÄ-slo patnÄct, Ä¾e ji ten p½in
miluje a Ä¾e, podle m½ho skromn½ho odhadu, je to ten pravej.

Tak¾e jestli vÄ-te, kdo to je, hned mu
zavolejte a nejpozd½ji v pondÄlÄ- se vemte na nejbliÄÄ½- radnici.

Jen srdce a oÄi je tÄ™eba mÄ-t otevÄ™enÄ©. NEOHRO½ENÄ • Ä½ENA